

Відбулися звітні концерти стипендіатів музичних шкіл

Марта ЄЛИСЕЄВА

У музичних школах міста відбулися звітні концерти учнів, які отримують стипендії міського голови.

3-го грудня звітували учні музичної школи № 1 імені С. Вільконського.

Розпочав концерт учень 6-го класу Олександр Микитенко, який опановує віолончель під увагою свого викладача Людмили Тиханкіної.

Хлопець уже другий рік поспіль отримує стипендію міського голови й сподівається, що вона згодом стане більшою. Він неодноразовий лауреат всеукраїнських конкурсів. Віолончель —

непростий інструмент, і ним віртуозно володів видатний музикант Стефан Вільконський, іменем якого названа школа. Тож Сашка можна вважати нащадком талановитого віолончеліста.

Двадцять учнів школи отримують стипендії. Всі є лауреатами різноманітних конкурсів, як всеукраїнських, так і міжнародних. Високу техніку виконання продемонстрували лауреат міжнародних та всеукраїнських конкурсів піаністка Марія Шабанова, клас Олени Латун, і скрипалька Софія Лисиця, клас викладача Віри Красноголової, яка теж має чимало нагород. Чудово грала вальс Ф. Шопена Марійка Бабич, клас Діани Свириденко.

Діти грали на бандурі, флейті, домрі, гітарі. Вражали своїми вокальними здібностями Анна Кабенюк та Діана Наливайко. Всі двадцять стипендіатів ще раз довели, що вони заслужили право отримувати невеличку матеріальну підтримку від міського голови.

Звітний концерт учнів музичної школи № 2 імені Є. Богословського відбувся наступного дня. Підтримка

талановитих дітей здійснюється міською владою вже дванадцять років постіль, і за цей час багато з минулих стипендіатів обрали для себе музику справою життя. 58 стипендій кожного року отримують учні мистецьких шкіл міста за свої досягнення в навчанні. За словами директора Олександра Ковалю, претендентів на отримання стипендій стає все більше, у цьому році їх п'ятнадцять. Такі концерти цьогоріч відбуваються вперше за ініціативою начальни-

ка управління культури Олександра Шевчука. Серед стипендіатів музичної школи № 2 — Ярослав Соколов, Ніа Джалишвілі, Дар'я Кравець, Олександр Бойправ, Дмитро Городничий, Аліна Піпкун, Роман Величко, Ангеліна Рожець. Неодноразово вражав своїм співом членів журі на різноманітних конкурсах Марк Потіпко та дивував грою на саксофоні Нікіта Потіпко. А маленька Христина Пухальська грою на скрипці зачаровує навіть досвідчених музикантів.

Сподіваємось, що на всіх цих дітей очікує яскраве майбутнє, і підтримка міської ради стане для них стимулом для подальшого розвитку. А наступними будуть звітувати учні школи мистецтв.

Маленькі вірші великої Ліни

Таку назву має збірка філософської лірики Ліни Ланської, презентація якої відбулася днями в бібліотеці імені В. Короленка. Це вже друга збірка письменниці, яка за фахом дитячий лікар. Перша її збірка — «Танець на лезі» — вийшла в 2017 р. й містила інтимну лірику.

Писати маленькі вірші, в яких багато змісту, дуже важко, але пані Ліні це вдається. Авторка втілює свої роздуми та думки у стислій, лаконічній формі. Вона начебто ставить собі питання та відповідає на них. Поетична збірка «Маленькі вірші великої Ліни» складається з трьох розділів. Останній розділ утворився під впливом роману чернігівської письменниці Ганни Арсенич-Баран «Радуйся, Невісто неневи-сна».

Вихід нової книжки — це завжди подія у житті літератора. Привітати автора з публікацією нової збірки та висловити побажання прийшли багато шанувальників її поезії.

ТЯГАР СЛАВИ «ДІЛЬНИЧНОГО АНІСКІНА»: чим обернулася популярність для актора Михайла Жарова

36 років тому пішов із життя відомий радянський актор театру й кіно, народний артист СРСР, один із найпопулярніших героїв кінематографа середини ХХ ст. Михайло Жаров. Він настільки переконливо вживался в свої ролі, що його в реальному житті приймали за свого і злодія, і міліціонера, і навіть п'яниці. Хоча насправді Жаров був далекий від створених ним екранних образів, і популярність його дуже обтяжувала, через неї він часто потрапляв у неприємні ситуації.

Батьки Михайла Жарова не мали ніякого відношення до мистецтва, проте сам він із дитинства захоплювався театром. У 16 років він випадково потрапив у масовку вистави в театрі Зіміна, потім зіграв епізодичну роль у фільмі «Цар Іван Васильович Грозний» і тоді твердо вирішив, що пов'яже своє життя саме з цією професією. Протягом двох років він працював статистом і отримував за це мізерну зарплату, але свого рішення не змінив.

У 1920-1930-х рр. Михайло Жаров був уже відомим театральним актором, проте справжня популярність прийшла до нього після ролі злодія Жигана у фільмі «Путівка в життя». Спочатку він не погоджувався на цю роль, не розуміючи, чому режисер бачить його в образі шахрая і вбивці. На що той йому відповів: «Тому що ти не схожий на шахрая, а тим паче на вбивцю». І в ролі ватажка злодійської зграї Жаров був настільки переконливий, що в кримінальному середовищі його тут же прийняли за свого. Він став помічати, що в громадському транспорті на нього з підозрою поглядають пасажери, притискаючи обома руками свої сумки. А одного разу в магазині в нього вкрали гаманець. На виході актора зупинив якийсь здоровань і віддав украдене зі словами: «Товариш Жаров, ось ваша трійка. Цей своїх не впізнає».

Такої популярності він був зовсім не радий.

Незабаром він став настільки знаменитий, що глядачі чатували його на кожному кроці, чекаючи біля чорного входу в театр і переслідуючи на вулицях. Не витримавши такої уваги до своєї персони, Жаров подав заяву, щоб йому виділили особистий автомобіль, хоча до цього ніколи для себе нічого не просив.

Якось в елітному санаторії актор зустрів Сталіна, і той сам підійшов до нього зі словами: «А я вас знаю!». Жаров розгубився і сказав перше, що спало на думку: «На жаль, мене всі знають...». Його і справді знали абсолютно всі. Незнайомці часто пропонували йому з ними випити, хоча в реальному житті він був байдужий до спиртного, шанувальники атакували актора, не сумніваючись у тому, що він такий же ловелас, як на екрані. Хоча насправді Жаров був одружений кілька разів і ніколи не користувався своєю славою для того, щоб підкорювати жінок. І хоча йому доводилося розбивати серця, сам він теж за це поплатився.

Уперше актор одружився ще в 19-річному віці, але незабаром пішов від дружини заради іншої жінки — актриси Людмили Полянської. Але і другий шлюб не був щасливим: двоє дітей Жарова померли немовлятами. А

в 1943 р. на зйомках фільму «Повітряний візник» він зустрів жінку, яка стала для нього фатальною. Це була молода актриса Людмила Целіковська, і за сюжетом вони повинні були зіграти закохану пару. Ніхто не припускав, що ці ролі їм доведеться зіграти і в реальному житті. Незважаючи на 20-річну різницю у віці й на те, що у обох були сім'ї, вони незабаром стали парою.

Заради своєї третьої дружини Михайло Жаров був готовий на все, але вона вчинила з ним так само, як він колись зі своєю першою дружиною. Актриса полюбила іншого й пішла з сім'ї. Кажуть, щоб її повернути, Жаров витратив цілий сток, купивши рідкісний на ті часи чорні перли, але й це не допомогло. Актор так важко переживав розлучення, що в нього навіть стався мікроінфаркт. Пізніше Людмила Целіковська зізналася: «Він любив мене понад усе... А я понад усе любила Алабяна» (архитектора, який став її наступним чоловіком).

Четверта дружина Михайла Жарова була молодша за нього на 30 років. Майя Гельштейн була дочкою відомих лікарів і, здавалося, стала ідеальною супутницею свого знаменитого чоловіка. Але незабаром доля знову жорстоко обійшлася з актором: батьків дружини заарештували за сфабриковану «справу лікарів», а його самого зняли з поста секретаря партійної організації й перестали знімати в кіно. Їхня донька Анна розповідала: «Після війни Сталін наказав посадити у в'язницю всіх причетних до гучної «справи лікарів». До в'язниці потрапили батьки мами. Тато особисто ходив до Сталіна і просив, щоб

їх відпустили. Але Сталін не погодився, і після цієї зустрічі в батька почалися проблеми в рідному Малому театрі». Тільки після смерті Сталіна йому вдалося знову повернутися на знімальний майданчик.

У 1970-х рр. до Михайла Жарова прийшла нова хвиля популярності — як режисер і актор він створив один із найяскравіших своїх образів, який став його візитною карткою, — дільничного Аніскіна. Але на цю роль пішли його останні сили. Після зйомок актор тяжко захворів, його забрали в лікарню із діагнозом «аневризма аорти», але виявилось, що проблема була в апендициті. У Жарова почався перитоніт, і 15 грудня 1981 року він пішов із життя. До останніх днів актор залишався народним улюбленцем, який і в ролях лиходіїв, і в образах героїв користувався однаковою популярністю.

ДОЛ КУМІРІВ